

Arrest

nr. 223 051 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 20 april 2019 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 mei 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 15 mei 2019.

1.3. Op 24 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 mei 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een soennitische Arabier van Palestijnse afkomst bent, geboren op 16 augustus 1981 in Rafah, Gaza. U en uw familie zijn geregistreerd bij UNRWA. U groeide op in de ouderlijke woonst te Rafah.

In 1999 behaalde u uw diploma middelbaar onderwijs, vervolgens vertrok u naar Algerije waar u middels een studiebeurs van de Algerijnse overheid uw hogere studies Economie aanvatte. Tijdens het eerste jaar aan de universiteit sloot u zich aan bij Fatah. In 2003 behaalde u een bachelor, waarna u terugkeerde naar Gaza. U werkte er als stagiair in de kamer van koophandel. In 2004 keerde u terug naar Algerije en begon er een masteropleiding Economie aan de Gamma universiteit. Ook nu werden uw studies bekostigd door de Algerijnse overheid. In januari 2007 keerde u terug naar Gaza, kort nadien startte de burgeroorlog tussen Fatah en Hamas. Omdat de veiligheidssituatie er op achteruit ging en er weinig werk was, nam u contact op met de Batna universiteit in Algerije. U kreeg er een aanstelling als lector en keerde in maart 2008 terug naar Algerije. Nog hetzelfde jaar startte u een doctoraat aan de universiteit van Annaba.

In 2010 huwde u met A.(...) A.(...), een Palestijnse uit de Gazastrook, met wie u ondertussen vier kinderen heeft. Na jullie huwelijk verhuisde uw echtgenote naar Algerije, waar ze steeds met u en de kinderen heeft verbleven.

Doorheen de jaren verbleef u in Algerije middels tijdelijke verblijfsvergunningen van aanvankelijk drie maanden en later twee jaar. In 2014 verkreeg u een verblijfsvergunning die tien jaar geldig was. Datzelfde jaar behaalde u uw doctoraat aan de universiteit van Annaba.

Op 25 februari 2019 brak er in Algerije onrust uit toen president Bouteflika aankondigde dat hij zich kandidaat stelde voor een vijfde termijn als president. De studenten op de Batna universiteit kwamen in opstand en organiseerden protesten. Ze verstoorden uw lessen en u zag zich genoodzaakt uw lessen op te schorten. Kort nadien viel er tijdens één van de betogingen een dode te betreuren. U vreesde dat de situatie zou escaleren en belde op 1 maart 2019 met uw vader. Hij raadde u aan naar Gaza terug te keren omdat de veiligheidssituatie er stabiel was, hij van mening was dat u er makkelijk werk zou vinden, en u er wordt omringd door uw vrienden en familie.

Op 10 maart 2019 nam u ontslag op de Batna universiteit.

Op 13 maart 2019 verkreeg u een Belgisch Schengenvisum voor de Benelux, waarmee u naar België wou reizen om er begin april een congres bij te wonen.

Op 19 maart 2019 verliet u met uw gezin Algerije. Bij de grenscontrole op de luchthaven stelde de Algerijnse Nationale Veiligheid vast dat u niet langer over een geldig arbeidscontract beschikte, waarop ze uw verblijfsvergunning inhielden en u een document lieten ondertekenen waarin stond dat u Algerije definitief verliet.

Op 21 maart 2019 kwamen jullie aan in Gaza en namen jullie intrek in de woning van uw familie te Rafah.

Op 25 maart 2019 gaf u op vraag van een vriend die bij Fatah was aangesloten, I.(...) A.(...) A.(...), een lezing in de bibliotheek van Rafah. Uw lezing ging over het belastingbeleid van de regering van Gaza en de invloed daarvan op de armoede. De volgende dag, op 26 maart 2019, kreeg u een oproepingsbrief om u nog dezelfde dag bij de autoriteiten te melden. U werd er ondervraagd over uw lezing en werd ervan beschuldigd een opposant van de regering te zijn. De ondervrager liet uitschijnen dat u het volk opzette tegen Hamas. U werd uitgeschoold en geslagen. Uiteindelijk werd u 48 uur vastgehouden en pas op 28 maart 2019 vrijgelaten na bemiddeling van een kennis van uw vader.

Op 5 april 2016 werd u door J.(...) S.(...), de verantwoordelijke van Fatah voor de regio van Rafah, opgebeld met de vraag de volgende dag deel te nemen aan een betoging. De bedoeling was de regering van Gaza onder druk te zetten om de activisten in het land ongemoeid te laten. De volgende dag, op 6 april 2019, liep u mee in de betoging. Ondanks dat het om een geautoriseerde betoging ging,

werd deze al snel uit elkaar geslagen door de ordediensten. U vluchtte naar uw vriend N.(...) A.(...) G.(...) in Khan Younes.

Op 8 april 2019 belde u met uw echtgenote en vernam u dat de ordediensten de woning van uw familie waren binnengevallen. Ze hadden de woning doorzocht en uw familieleden geslagen. Bovendien hadden ze gezegd dat ze u zouden doden indien u zich niet bij hen aanmeldde. U besepte dat u niet langer veilig was in Gaza en nam contact op met uw vader. U vroeg hem uw vertrek te regelen. Kort nadien vond uw vader een tussenpersoon die u op veilige wijze het land zou helpen verlaten.

Op 18 april 2019 verliet u Gaza via de grenspost in Rafah. U betaalde een overheidsofficial om uw paspoort te laten afstempelen en u een veilige passage naar Egypte te garanderen. Op 20 april 2019 nam u vanuit Caïro het vliegtuig naar Brussel. U reisde middels uw eigen paspoort met daarin het (geldige) Schengenvisum.

Bij aankomst op de luchthaven verscheurde u uw paspoort, waarna u een verzoek om internationale bescherming indiende.

Tot op heden zijn de autoriteiten van Gaza nog steeds naar u op zoek. Ze komen langs bij uw familie en doen navraag in de buurt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: voorpagina Palestijns paspoort dd. 11/08/2016, kopieën van twee pagina's uit het paspoort met in- en uitreisstempels, kopie Schengenvisum dd. 13/03/2019, kopie Palestijnse identiteitskaart dd. 02/01/2012, kopie UNRWA Family Registration Card dd. 20/09/2018, kopieën van de Palestijnse geboorteaktes van de vier kinderen, kopie van huwelijksakte, kopie van diploma - doctoraat, kopie boarding pass Egyptair dd. 20/04/2019, kopie ontslagbrief dd. 10/03/2019, kopieën van twee oproepingsbrieven van de Interne Veiligheid van Palestina, kopie van attest van lidmaatschap bij Fatah dd. 07/05/2019, kopieën van drie foto's van verwonde grootmoeder, drie artikels in verband met de situatie in Gaza, mail met link naar Facebookprofiel, kopie notification of residency dd. 20/05/2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming is gebleken dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het CGVS wijst er op dat u doorheen uw asielprocedure doelbewust de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door essentiële stukken achter te houden.

U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar België bent gereisd. Volgens u heeft u uw paspoort op het moment van aankomst op de luchthaven in Brussel vernietigd (zie Verklaring, vraag 23 - zie CGVS, p. 11-12). Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou vernietigen, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status, uw verblijf in de Gazastrook of uw achtereenvolgende regio's van verblijf voor aankomst in België. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land en uw verblijfsmodaliteiten in dat land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft vernietigd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek

aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig vernietigen of achterhouden van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Hiermee geconfronteerd geeft u geen geldige verschoning voor uw gedrag. U stelt dat u nerveus was en handelde uit angst om gerepatrieerd te worden (zie CGVS, p. 11-12). Dit is echter geenszins geloofwaardig. Uit uw gedrag blijkt namelijk dat u net heel beredeneerd handelde. U erkent namelijk dat u als hooggeschoold persoon van Palestijnse afkomst die herhaaldelijk reisde zich bewust was van het belang van een paspoort (zie CGVS, p. 12). Bovendien legt u wel kopieën voor van de pagina's uit het paspoort waaruit u voordeel meende te halen, met name de voorpagina van het paspoort, een kopie van het Schengenvisum, en de pagina's die uw in- en uitreis uit Gaza staven. U kiest met andere woorden welke informatie u deelt en welke niet.

Uit uw verklaringen en de neergelegde stukken blijkt vervolgens dat u staatloos bent. Overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dient een persoon die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, aannemelijk te maken dat hij daarheen, uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren.

Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan internationale bescherming moet in voorkomend geval getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als u geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar u voor uw komst naar België gewoonlijk verbleven heeft.

In dit verband dient te worden vastgesteld dat niettegenstaande u weliswaar in de Gazastrook geboren bent, dit niet als uw enige land van gewoonlijk verblijf bestempeld kan worden. Een land komt immers in aanmerking als een plaats waar een staatloze verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Uit het gebruik van het adjectief "gewone" in artikel 1A van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat het niet voldoende is dat een verzoeker feitelijk in een land of regio verbleven heeft, maar dat tevens vereist is dat het verblijf een zekere bestendigheid of regelmatigheid heeft. Een gewone verblijfplaats veronderstelt bijgevolg ook een zekere continuïteit en stabiliteit. Het is daarom vereist dat de verzoeker een geruime tijd in het land verbleven heeft, er zich gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft

gekend. Het is niet vereist, noch van belang dat de verzoeker een juridische band heeft met het land of er op legale wijze verbleven heeft, maar de vaststelling dat een verzoeker er over een verblijfsvergunning beschikt vormt wel een aanwijzing dat het land als een land van gewoonlijk verblijf kan bestempeld worden. Het gegeven dat een verzoeker geruime tijd in een land verbleven heeft, dat hij een werkelijke en bestendige of duurzame band met het land heeft gekend, en dat het centrum van het sociale en familiale leven van de verzoeker zich op die plaats bevindt zijn echter wel belangrijke criteria voor het bepalen van het land of de landen waar een staatloze verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Om te bepalen of een verzoeker zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, houdt het CGVS dan ook rekening met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen.

Volgens uw verklaringen woonde u van uw geboorte (°20/08/1981) tot 1999 in de ouderlijke woonst te Rafah, Gazastrook. Daarna vertrok u naar Algerije, waar u tot 2003 een bacheloropleiding volgde. U keerde vervolgens terug naar Gaza en doorliep er een stage in de periode 2003-2004. Nadien keerde u terug naar Algerije om er een masteropleiding te volgen aan de Gamma universiteit. Na het behalen van uw master verbleef u van januari 2007 tot maart 2008 in Gaza. U verkreeg een aanstelling als lector aan de Batna universiteit (Batna, Algerije) en keerde terug naar Algerije. Nog hetzelfde jaar verkreeg u een positie als doctorandus aan de universiteit van Annaba, Algerije. Na uw huwelijk verhuisde uw echtgenote naar Algerije, ook uw vier kinderen hebben steeds in Algerije verbleven (zie CGVS, p. 5-6). Uiteindelijk verbleef u tot 19 maart 2019, een periode van om en bij elf jaar, onafgebroken in Algerije, enkele bezoeken aan Gaza niet te na gesproken (zie CGVS, p. 6-7, 10, 16-17).

Doorheen de jaren had u in Algerije steeds een geldige verblijfstitel. Aanvankelijk kreeg u een visum van drie maanden, nadien kreeg u verschillende verblijfstitels die twee jaar geldig waren. In 2014 verkreeg u een verblijfstitel die tien jaar, dus tot 2024, geldig was. In de loop der jaren reisde u herhaaldelijk van en naar Algerije, waarbij u nooit enig probleem kende om het land in of uit te reizen (zie CGVS, p. 10, 12-13). Als student kreeg u een studiebeurs die werd uitbetaald door de Algerijnse overheid. Men voorzag u ook van onderdak in een studentenhome. Nadien kreeg u als lector, en in tegenstelling tot veel van uw Algerijnse collega's, een vast contract aan de Batna universiteit. De universiteit voorzag u ook van een woonst in een residentiële wijk (zie CGVS, p. 10). Ook uw kinderen liepen school in Algerije (zie CGVS, p. 8). U geeft aan dat u zich welkom voelde in Algerije en dat u het er goed had (zie CGVS, p. 8, 14). Uit uw verklaringen en de informatie in het administratief dossier blijkt dat uw situatie in Algerije van dien aard was dat u kon voldoen aan alle voorwaarden vermeld uit de Visumcode om via de Belgische ambassade in Algerije een Schengenvisum te verkrijgen (zie CGVS, p. 11). Ook dit is een zeer duidelijke indicatie dat u een stabiel leven heeft uitgebouwd in Algerije.

Gelet op het bovenstaande dienen zowel de Gazastrook als Algerije dus als uw landen van gewoonlijk verblijf bestempeld te worden.

Het is bovendien niet geloofwaardig dat u momenteel niet bij machte bent om naar Algerije terug te keren omdat u er niet over een geldige verblijfstitel beschikt.

U verklaart dat uw verblijfstitel, geldig tot 2024, bij uitreis uit Algerije werd ingehouden en werd geannuleerd door de Algerijnse autoriteiten. Aanleiding daartoe was uw ontslag en de ontbinding van uw arbeidscontract op de Batna universiteit (zie CGVS, p. 4, 13). De door u geschetste gang van zaken is om verschillende redenen ongeloofwaardig.

U kan niet overtuigen dat u zich omwille van de veiligheidssituatie in Algerije genoodzaakt zag om niet enkel ontslag te nemen op de universiteit maar ook het land te verlaten. Uw verklaringen hieromtrent zijn zeer onoordeelkundig en ondoordacht. Het is zeer onoordeelkundig dat u als staatloze uit een volatiële regio als de Gazastrook het leven dat u in Algerije had opgebouwd overboord gooide en de drastische beslissing nam om naar Gaza terug te keren omdat er in Algerije enkele weken sociale en politieke onrust was. U nam reeds op 10 maart 2019 ontslag aan de universiteit en verliet op 19 maart 2019 Algerije, terwijl de onrust in Algerije pas in 25 februari 2019 was uitgebroken. Dit is bijzonder merkwaardig, niet in het minst omdat dat de hinder die u ondervond omwille van de sociale onrust veeleer beperkt bleef: de universiteitsstudenten protesteerden, sommige lessen werden verstoord, u vreesde dat de manifestanten de lessen van uw kinderen in de lagere school en het kleuteronderwijs zouden verstoren, en tijdens één van de betogingen was een dodelijk slachtoffer gevallen (zie CGVS, p. 8, 16). U vreesde dat de situatie verder zou escaleren en verwijst hierbij naar de Algerijnse burgeroorlog in de jaren '90 (zie CGVS, p. 8-9). Dat u uw vrees dient te baseren op een conflict uit de jaren '90, een conflict dat u er trouwens niet van weerhield om in 1999 naar Algerije te verhuizen, komt zeer weinig

doordacht over. Alhoewel het aannemelijk is dat u de situatie in Algerije op de voet volgde en bezorgd was, lijkt uw ontslag en vertrek niettemin bijzonder voorbarig. Niet in het minst omdat u geen evenwaardig alternatief voor ogen had. U beweert weliswaar dat u na één telefoongesprek met uw vader kon besluiten dat de situatie in Gaza beter was, maar dat komt op geen enkele manier geloofwaardig over: u beschikt er niet over een eigen woning, u heeft er geen inkomen, en de veiligheids- en socio-economische situatie in Gaza is ronduit slechter of op zijn minst volatieler dan in Algerije. Dat u er tussen vrienden en familie zou wonen en dat er in de toekomst universiteiten zullen worden opgericht, verandert daar niets aan. Dat u voor u en uw gezin een onzeker toekomstperspectief in Gaza verkoos boven de standvastigheid die u in Algerije had gevonden is daarom niet aannemelijk. Het onaannemelijk karakter van uw verklaringen wordt verder benadrukt door het feit dat u het conflict met Israël minimaliseert, door te stellen dat de Israëlische bombardementen uitermate precies zijn waardoor u zichzelf veiliger acht in Gaza dan in Algerije (zie CGVS, p. 8-9).

Bovendien heeft u geen overtuigend begin van bewijs waaruit blijkt dat u effectief ontslag heeft genomen aan de Batna universiteit. U legt namelijk weinig meer voor dan een kopie van uw zelfgeschreven ontslagbrief (zie CGVS, p. 14, 15). Documenten die u zelf heeft opgesteld om uw verklaringen te staven hebben uiteraard weinig of geen bewijswaarde. U verklaart dat het document werd ondertekend door de rector van de universiteit en diens assistent, maar de authenticiteit van de handtekeningen kan onmogelijk worden geverifieerd. Bovendien gaat het om een kopie, wat het document vatbaar maakt voor manipulatie en waardoor de bewijswaarde verder teniet wordt gedaan.

Daarnaast toont u niet aan dat u uw verblijfstitel verliest bij ontbinding van uw arbeidscontract. Het CGVS beschikt niet over landeninformatie die uw verklaringen hieromtrent kunnen bevestigen. De landeninformatie waarover het CGVS beschikt stelt enkel dat een Algerijnse verblijfstitel kan worden ingetrokken wanneer de persoon in kwestie zich langer dan een jaar onafgebroken buiten het Algerijns grondgebied heeft verbleven (zie Landeninformatie, COI Focus: Algérie - Situation des Palestiniens). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat de door u geschetste gang van zaken in de wet werd opgenomen en dat het algemeen geweten is. U slaagt er echter niet in hier enig begin van bewijs van voor te leggen (zie CGVS, p. 13).

Er kan dus worden aangenomen dat u de werkelijke toedracht tracht te verhullen en dat u tot op heden beschikt over een geldige verblijfstitel in Algerije.

U dient in Algerije geen gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie. Evenmin is er in hoofde van u sprake van een reëel risico op ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt namelijk geen elementen aan die hierop wijzen. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin een goed leven hadden in Algerije. De problemen of ongemakken die u in Algerije ervoer bleven beperkt het verstoren van uw lessen in de paar weken van onrust in februari-maart 2019, de manifestaties waarvan u getuige was, en de afgunstige reacties van uw Algerijnse collega's op uw voordelig contract op de universiteit. Dergelijke zaken zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Algerije een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Deze vaststelling volstaat om de door u aangehaalde feiten die zich in uw ander land van gewoonlijk verblijf, de Gazastrook, zouden afgespeeld hebben niet verder te onderzoeken. Dergelijk onderzoek zou toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw verzoek om internationale bescherming kunnen leiden.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie.

De kopieën van de identiteitsdocumenten van u en uw familieleden, de kopie van uw huwelijksakte, de kopie van de UNRWA Family Registration Form, en de link naar uw Facebookprofiel bevestigen enkel uw identiteit en Palestijnse afkomst. Die zaken staan niet ter discussie. De kopie van uw boarding pass, de kopie van enkele pagina's uit uw paspoort, en de kopie van uw Schengenvisum bevestigen enkel uw reisweg naar België. De kopie van het diploma van uw doctoraat bevestigt op zijn beurt enkel uw scholingsgraad. De kopieën van uw attest van lidmaatschap van Fatah, de foto's van een verwonde vrouw waarvan u beweert dat ze uw grootmoeder is, de oproepingsbrieven van de Palestijnse interne

veiligheidsdienst, en de artikels in verband met de situatie in Gaza, doen enkel uitspraak over de aangehaalde incidenten in uw ander land van gewoonlijk verblijf, de Gazastrook. Hierboven werd beargumenteerd waarom die niet verder worden onderzocht. De documenten veranderen dus niets aan bovenstaande appreciatie. De kopie van de 'notification of residency' is hoogstens een indicatie dat uw echtgenote en uw kinderen zich momenteel in Rafah bevinden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uitzetting omtrent de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, de bewijslast, de onderzoeksplicht en samenwerkingsplicht van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het voordeel van de twijfel. Hij verwijst te dezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, diverse rechtsleer en rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Voorts wijst verzoeker erop dat hij onverwijld een aantal documenten heeft weten te verzamelen om zijn verklaringen verder te staven. Zo moet stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift het bewijs leveren van zijn ontslag en spreekt stuk 4 volgens verzoeker de bewering van het Commissariaat-generaal als zou hij niet aantonen dat hij zijn verblijfstitel verliest bij ontbinding van zijn arbeidscontract integraal tegen. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet voldoende onderzoek heeft gevoerd naar de toepassingsvoorwaarden voor geldig verblijf in Algerije. Hij stelt dat hij formeel achter de verklaringen staat die hij heeft afgelegd tijdens zijn asielonderzoek en dat hij nooit de intentie heeft gehad de Belgische instanties te misleiden en/of te bedriegen. Verzoeker benadrukt geen veilig verblijf te hebben in een derde land en geen documenten/informatie wetens en willens achter te houden. Hij is naar eigen zeggen volledig te goeder trouw. Het gegeven dat hij zijn documenten verscheurde bij aankomst in België mag volgens verzoeker niet zomaar als kwaadschiks geïnterpreteerd worden. Hij was immers doordrongen van angst en het doel heiligde de middelen in dat opzicht. Zijn onvermogen en radeloosheid blijkt ondubbelzinnig uit zijn beweegredenen om naar België te vluchten en hier asiel aan te vragen, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van 48/3 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat Gaza dient te worden weerhouden als zijn enige land van gewoonlijk verblijf. Hij kan namelijk niet rekenen op een geldig verblijf in Algerije en een terugdrijving naar zijn land van herkomst is bijgevolg onvermijdelijk. Verzoeker verwijst te dezen opnieuw naar de stukken 3 en 4 toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker wijst erop dat hij UNWRA-geregistreerd is, dat de ratio legis van artikel 1D eruit bestond een bijzondere verhoogde bescherming te geven aan Palestijnse vluchtelingen, dit bovenop de erkenning als vluchteling van Palestijnse vluchtelingen door de internationale gemeenschap, dat "in bepaalde gevallen, zoals in casu het geval van verzoeker, aangezien hij zowel de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en buiten het toepassingsgebied van art. 1D volledig door de mazen van het net dreigt te vallen" en dat bovendien de steun van UNWRA tegenwoordig ontoereikend is in bepaalde gevallen. Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent "daden van vervolging", waarna hij stelt dat hij door Hamas wordt gevisieerd, dat hij het risico loopt om uiteindelijk een gevangenisstraf te moeten uitzitten en meer mishandelingen/foltering te moeten ondergaan, en dat hij aldus een reëel risico loopt te worden vervolgd omwille van een "politieke" overtuiging.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, herhaalt verzoeker dat Gaza dient te worden weerhouden als zijn enige land van gewoonlijk verblijf. Hij voert aan dat hij trauma's heeft opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst en meent dan ook dat toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt voorts dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza dermate ernstig is dat er op zijn minst sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal zich sterkt met cijfers die lichte dalingen van geweld in bepaalde periodes weergeven en werpt te dezen op dat een vermindering van gevaar in bepaalde periodes niet

automatisch inhoudt dat er *de facto* geen gevaar meer is. Hij wijst er in dit verband op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat de situatie in de Gazastrook erbarmelijk kan zijn, zoals ook blijkt uit rapporten van onder andere Human Rights Watch en UNRWA. Verzoeker stelt dat hij bijgevolg ernstig geraakt wordt in de "voldoende middelen" waarvan het Commissariaat-generaal gewag maakt in de bestreden beslissing, dat zijn situatie op dit moment allerminst als behoorlijk kan worden omschreven en dat hij niet over de middelen beschikt om zichzelf te beschermen tegen de algemene situatie in zijn land van herkomst. Hij verwijst nog naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en rechtspraak van het EHRM omtrent dit artikel, waarna hij nogmaals herhaalt dat hij geen geldig verblijf heeft in Algerije en een terugdrijving naar Gaza uiteindelijk imminent is. Hij betoogt: *"Overwegende de mensenrechtenrapporten over Gaza die stellen dat indien verzoeker uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld :*

(i) structurele werkeloosheid en armoede;

(ii) inadequate huisvesting;

(iii) discriminatie;

(iv) schending van gezondheidsrechten;

(v) schending van mensenrechten;

(vi) geen toegang tot gezondheidszorg;

(vii) onmenselijke behandeling.

(viii) folteringen

(ix) onadequate steun van UNWRA

Dat de middelen van verzoeker dan ook volledig ontoereikend zullen zijn en hij op generlei manier zal kunnen wapenen tegen de precare situatie in zijn land van herkomst.

Dat de ondersteuning door hulporganisaties in het geval van verzoeker onbestaand is. (...)

Dat hij bovendien mogelijks zal worden blootgesteld aan foltering en zal worden gevangengenomen."

Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de concrete mogelijkheden voor hem bij een eventuele terugkeer naar Gaza.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een bewijs van verzoekers ontslag aan de Batna universiteit en de Algerijnse wet *"Loi n° 8-11 du 21 Joumada Ethania 1429 correspondant au 25 juin 2008 relative aux conditions d'entrée, de séjour et de circulation des étrangers en Algérie"*.

Ter terechtzitting worden nog volgende stukken neergelegd: het origineel document van verzoekers ontslag aan de Batna universiteit waarvan reeds kopie werd neergelegd, documenten waaruit het verblijf van verzoekers vrouw en kinderen in Gaza blijkt en kopie van een aantal foto's recent genomen in Gaza van verzoekers vrouw en kinderen.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het weinig overtuigend overkomt dat hij zijn paspoort op het moment van aankomst in de luchthaven van Brussel zou hebben vernietigd daar het reisdocument voor Palestijnen een belangrijk document is dat niet alleen zijn identiteit kan staven, maar ook iets zegt over zijn status, zijn verblijf in de Gazastrook of de achtereenvolgende regio's van verblijf voor aankomst in België, het vermoeden dan ook ontstaat dat hij zijn reisdocument wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook of een (langdurig) verblijf in een derde land en zijn verblijfsmodaliteiten in dat land te verhullen, en zelfs indien zou worden aangenomen dat hij inderdaad niet langer in het bezit is van zijn paspoort omdat hij dit belangrijk document moedwillig heeft vernietigd, zijn gedrag dan duidt op een flagrant gebrek aan medewerking, wat niet te rijmen valt met de door hem ingeroepen vrees, en wat zijn algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde asielmotieven in het gedrang brengt, en hij geen geldige verschoning geeft voor zijn gedrag, (ii) zowel de Gazastrook als Algerije als zijn landen van gewoonlijk verblijf dienen bestempeld te worden, het niet geloofwaardig is dat hij momenteel niet bij machte is om naar Algerije terug te keren omdat hij er niet over een geldige verblijfstitel beschikt, het immers ongeloofwaardig is dat zijn verblijfstitel, geldig tot 2024, bij zijn uitreis uit Algerije werd ingehouden en werd geannuleerd door de Algerijnse autoriteiten naar aanleiding van zijn ontslag en de ontbinding van zijn arbeidscontract op de Batna universiteit daar (1) hij niet kan overtuigen dat hij zich omwille van de veiligheidssituatie in Algerije genoodzaakt zag om niet enkel ontslag te nemen op de universiteit maar ook het land te verlaten, zoals wordt toegelicht, en het niet aannemelijk is dat hij voor hem en zijn gezin een onzeker toekomstperspectief in Gaza verkoos boven

de standvastigheid die hij in Algerije had gevonden, (2) hij geen overtuigend begin van bewijs heeft waaruit blijkt dat hij effectief ontslag heeft genomen aan de Batna universiteit en (3) hij niet aantoonde dat hij zijn verblijfstitel verliest bij ontbinding van zijn arbeidscontract en het CGVS niet beschikt over landeninformatie die zijn verklaringen hieromtrent kunnen bevestigen, (iii) hij geen elementen aanhaalt die erop wijzen dat hij in Algerije een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat hij er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en deze vaststelling volstaat om de door hem aangehaalde feiten die zich in de Gazastrook zouden hebben afgespeeld niet verder te onderzoeken en (iv) de door hem voorgelegde documenten niets veranderen aan de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming daar zijn identiteit en Palestijnse afkomst, zijn reisweg naar België en zijn scholingsgraad niet ter discussie staan, de documenten over de aangehaalde incidenten in de Gazastrook niet verder onderzocht dienen te worden en de kopie van de 'notification of residency' hoogstens een indicatie is dat zijn echtgenote en kinderen zich momenteel in Rafah bevinden.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 mei 2019 (CG nr. 1901164), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De Raad merkt vooreerst op dat aan verzoekers identiteit en (oorspronkelijke) afkomst uit de Gazastrook in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.*

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.

Artikel 1D sluit alleen personen die “thans bescherming of bijstand genieten” van een ander orgaan of andere instelling van de Verenigde Naties dan de UNHCR, uit van de werkingssfeer van dit verdrag. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* (HvJ 17 juni 2010, C-31/09) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In *El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* (HvJ 19 december 2012 C 364/11) verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van het tweede lid (§ 52). Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat hij kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten.

In de bestreden beslissing wordt correct vastgesteld als volgt: *“Volgens uw verklaringen woonde u van uw geboorte (°20/08/1981) tot 1999 in de ouderlijke woonst te Rafah, Gazastrook. Daarna vertrok u naar Algerije, waar u tot 2003 een bacheloropleiding volgde. U keerde vervolgens terug naar Gaza en doorliep er een stage in de periode 2003-2004. Nadien keerde u terug naar Algerije om er een masteropleiding te volgen aan de Gamma universiteit. Na het behalen van uw master verbleef u van januari 2007 tot maart 2008 in Gaza. U verkreeg een aanstelling als lector aan de Batna universiteit (Batna, Algerije) en keerde terug naar Algerije. Nog hetzelfde jaar verkreeg u een positie als doctorandus aan de universiteit van Annaba, Algerije. Na uw huwelijk verhuisde uw echtgenote naar Algerije, ook uw vier kinderen hebben steeds in Algerije verbleven (zie CGVS, p. 5-6). Uiteindelijk*

verbleef u tot 19 maart 2019, een periode van om en bij elf jaar, onafgebroken in Algerije, enkele bezoeken aan Gaza niet te na gesproken (zie CGVS, p. 6-7, 10, 16-17).

Doorheen de jaren had u in Algerije steeds een geldige verblijfstitel. Aanvankelijk kreeg u een visum van drie maanden, nadien kreeg u verschillende verblijfstitels die twee jaar geldig waren. In 2014 verkreeg u een verblijfstitel die tien jaar, dus tot 2024, geldig was. In de loop der jaren reisde u herhaaldelijk van en naar Algerije, waarbij u nooit enig probleem kende om het land in of uit te reizen (zie CGVS, p. 10, 12-13). Als student kreeg u een studiebeurs die werd uitbetaald door de Algerijnse overheid. Men voorzag u ook van onderdak in een studentenhome. Nadien kreeg u als lector, en in tegenstelling tot veel van uw Algerijnse collega's, een vast contract aan de Batna universiteit. De universiteit voorzag u ook van een woonst in een residentiële wijk (zie CGVS, p. 10). Ook uw kinderen liepen school in Algerije (zie CGVS, p. 8). U geeft aan dat u zich welkom voelde in Algerije en dat u het er goed had (zie CGVS, p. 8, 14). Uit uw verklaringen en de informatie in het administratief dossier blijkt dat uw situatie in Algerije van dien aard was dat u kon voldoen aan alle voorwaarden vermeld uit de Visumcode om via de Belgische ambassade in Algerije een Schengenvisum te verkrijgen (zie CGVS, p. 11). Ook dit is een zeer duidelijke indicatie dat u een stabiel leven heeft uitgebouwd in Algerije.(...)"

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België een periode van om en bij elf jaar, behalve enkele bezoeken aan Gaza, onafgebroken samen met zijn gezin in Algerije verbleef, waar hij steeds over een verblijfsvergunning beschikt(e). Dit land bevindt zich buiten het mandaatgebied van UNRWA. Verzoeker stelt weliswaar dat hij in maart 2019 terugkeerde naar Gaza doch nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij *daadwerkelijk* bijstand heeft ontvangen van UNRWA in de periode van 21 maart tot 18 april 2019. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij kort vóór het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de argumentatie in het verzoekschrift waar wordt uiteengezet "Aangezien verzoeker verder UNRWA geregistreerd is.

Dat de ratio legis van artikel 1D eruit bestond een bijzondere verhoogde bescherming te geven aan Palestijnse vluchtelingen. Dit bovenop de erkenning als vluchteling van Palestijnse vluchtelingen door de internationale gemeenschap. Dat in bepaalde gevallen, zoals in casu het geval van verzoeker, aangezien hij zowel de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en buiten het toepassingsgebied van art. 1D volledig door de mazen van het net dreigt te vallen.

Dat bovendien de steun van UNRWA tegenwoordig ontoereikend is in bepaalde gevallen." in casu niet dienstig is. Verzoekers verzoek om internationale bescherming wordt aldus onderzocht op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waaruit volgt dat de nood aan bescherming moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Gelet op verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België een periode van om en bij elf jaar, behalve enkele bezoeken aan Gaza, onafgebroken samen met zijn gezin in Algerije verbleef, waar hij tewerkgesteld was aan de Batna universiteit en waar hij steeds over een geldige verblijfsvergunning beschikt(e), kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker in Algerije duurzame banden heeft ontwikkeld zodat dit land naar het oordeel van de Raad als zijn land van gewoonlijk verblijf dient te worden bestempeld. Dat verzoeker na zijn vertrek uit Algerije en voor zijn komst naar België nog een maand in Gaza zou verbleven hebben, doet geen afbreuk aan dit besluit. Dienvolgens dient verzoekers verzoek om internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Algerije zodat de door hem geuite vrees ten aanzien van Hamas de verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie en de erbarmelijke leefomstandigheden in de Gazastrook *in casu* niet dienstig is, en de door verzoeker neergelegde documenten die betrekking hebben op de door hem aangehaalde problemen die hij in Gaza zou hebben gekend (kopieën van twee oproepingsbrieven van de Interne Veiligheid van Palestina, kopie van attest van lidmaatschap bij Fatah dd. 07/05/2019, kopieën van drie foto's van verwonde grootmoeder en drie artikels in verband met de situatie in Gaza) niet nader dienen onderzocht te worden.

2.7. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

Waar verzoeker er onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) op wijst dat het Commissariaat-generaal een actieve samenwerkingsplicht heeft, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelte bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Zo verzoeker nog verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet

bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn verzoek om internationale bescherming niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent zijn voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat het niet geloofwaardig is dat hij momenteel niet bij machte is om terug te keren naar Algerije, zijn land van gewoonlijk verblijf, omdat hij er niet langer over een geldige verblijfstitel zou beschikken en omdat hij geen elementen aanhaalt die erop wijzen dat hij in Algerije een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren of dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangaande de door verzoeker opgeworpen gedeelde bewijslast, merkt de Raad andermaal op dat het aan de verzoeker om internationale bescherming is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker zijn paspoort niet voorlegt en hij hiervoor geen geldige verschooning geeft en dat hij bovendien ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent zijn verblijfsstatus in Algerije. Verzoeker brengt evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs bij betreffende zijn statuut in Algerije. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn plicht om optimale medewerking te verlenen bij het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct het volgende vastgesteld: ***"Het CGVS wijst er op dat u doorheen uw asielprocedure doelbewust de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door essentiële stukken achter te houden."***

U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar België bent gereisd. Volgens u heeft u uw paspoort op het moment van aankomst op de luchthaven in Brussel vernietigd (zie Verklaring, vraag 23 - zie CGVS, p. 11-12). Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou vernietigen, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status, uw verblijf in de Gazastrook of uw achtereenvolgende regio's van verblijf voor aankomst in België. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land en uw verblijfsmodaliteiten in dat land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft vernietigd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig vernietigen of achterhouden van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig

onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Hiermee geconfronteerd geeft u geen geldige verschoning voor uw gedrag. U stelt dat u nerveus was en handelde uit angst om gerepatrieerd te worden (zie CGVS, p. 11-12). Dit is echter geenszins geloofwaardig. Uit uw gedrag blijkt namelijk dat u net heel beredeneerd handelde. U erkent namelijk dat u als hooggeschoold persoon van Palestijnse afkomst die herhaaldelijk reisde zich bewust was van het belang van een paspoort (zie CGVS, p. 12). Bovendien legt u wel kopieën voor van de pagina's uit het paspoort waaruit u voordeel meende te halen, met name de voorpagina van het paspoort, een kopie van het Schengenvisum, en de pagina's die uw in- en uitreis uit Gaza staven. U kiest met andere woorden welke informatie u deelt en welke niet." Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij nooit de intentie heeft gehad om de Belgische instanties te misleiden en/of te bedriegen, dat hij geen documenten/informatie wetens en willens achterhoudt, dat het gegeven dat hij zijn documenten verscheurde bij aankomst in België niet zomaar als kwaadschiks mag geïnterpreteerd worden, dat hij immers doordrongen was van angst en het doel in dat opzicht de middelen heiligde, waarmee hij in wezen niet verder komt dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

2.8. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij naar aanleiding van de politieke en sociale onrust in Algerije, die op 25 februari 2019 uitbrak toen president Bouteflika aankondigde dat hij zich kandidaat stelde voor een vijfde termijn als president, op 10 maart 2019 ontslag nam aan de Batna universiteit. Hij deed dit omdat de universiteitsstudenten in opstand kwamen en protesten organiseerde, de lessen verstoord werden, tijdens één van de betogingen een dode te betreuren viel en hij naar eigen zeggen vreesde dat de situatie zou escaleren. Op 19 maart 2019 verliet verzoeker daarom met zijn gezin Algerije. Hij stelt dat zijn verblijfskaart, geldig tot 2024, bij zijn uitreis uit Algerije werd ingehouden en werd geannuleerd door de Algerijnse Nationale veiligheid omdat men vaststelde dat hij niet langer over een geldig arbeidscontract beschikte. Verzoeker beweert dat hij een document moest ondertekenen waarin stond dat hij Algerije definitief verliet (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 7-9, p. 13). Naar het oordeel van de Raad kan aan verzoekers verklaringen in dit verband echter niet het minste geloof worden gehecht.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing vooreerst het volgende wordt overwogen: *"U kan niet overtuigen dat u zich omwille van de veiligheidssituatie in Algerije genoodzaakt zag om niet enkel ontslag te nemen op de universiteit maar ook het land te verlaten. Uw verklaringen hieromtrent zijn zeer onoordeelkundig en ondoordacht. Het is zeer onoordeelkundig dat u als staatloze uit een volatiële regio als de Gazastrook het leven dat u in Algerije had opgebouwd overboord gooide en de drastische beslissing nam om naar Gaza terug te keren omdat er in Algerije enkele weken sociale en politieke onrust was. U nam reeds op 10 maart 2019 ontslag aan de universiteit en verliet op 19 maart 2019 Algerije, terwijl de onrust in Algerije pas in 25 februari 2019 was uitgebroken. Dit is bijzonder merkwaardig, niet in het minst omdat dat de hinder die u ondervond omwille van de sociale onrust veeleer beperkt bleef: de universiteitsstudenten protesteerden, sommige lessen werden verstoord, u vreesde dat de manifestanten de lessen van uw kinderen in de lagere school en het kleuteronderwijs zouden verstoren, en tijdens één van de betogingen was een dodelijk slachtoffer gevallen (zie CGVS, p. 8, 16). U vreesde dat de situatie verder zou escaleren en verwijst hierbij naar de Algerijnse burgeroorlog in de jaren '90 (zie CGVS, p. 8-9). Dat u uw vrees dient te baseren op een conflict uit de jaren '90, een conflict dat u er trouwens niet van weerhield om in 1999 naar Algerije te verhuizen, komt zeer weinig doordacht over. Alhoewel het aannemelijk is dat u de situatie in Algerije op de voet volgde en bezorgd was, lijkt uw ontslag en vertrek niettemin bijzonder voorbarig. Niet in het minst omdat u geen evenwaardig alternatief voor ogen had. U beweert weliswaar dat u na één telefoongesprek met uw vader kon besluiten dat de situatie in Gaza beter was, maar dat komt op geen enkele manier geloofwaardig over: u beschikt er niet over een eigen woning, u heeft er geen inkomen, en de veiligheids- en socio-economische situatie in Gaza is ronduit slechter of op zijn minst volatieler dan in Algerije. Dat u er tussen vrienden en familie zou wonen en dat er in de toekomst universiteiten zullen worden opgericht, verandert daar niets aan. Dat u voor u en uw gezin een onzeker toekomstperspectief*

in Gaza verkoos boven de standvastigheid die u in Algerije had gevonden is daarom niet aannemelijk. Het onaannemelijk karakter van uw verklaringen wordt verder benadrukt door het feit dat u het conflict met Israël minimaliseert, door te stellen dat de Israëlische bombardementen uitermate precies zijn waardoor u zichzelf veiliger acht in Gaza dan in Algerije (zie CGVS, p. 8-9)." Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift niet het minste concreet verweer tegen deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden omstandigheden van verzoekers vertrek uit Algerije. Voormelde motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier pertinent aan toe: *"Bovendien heeft u geen overtuigend begin van bewijs waaruit blijkt dat u effectief ontslag heeft genomen aan de Batna universiteit. U legt namelijk weinig meer voor dan een kopie van uw zelfgeschreven ontslagbrief (zie CGVS, p. 14, 15). Documenten die u zelf heeft opgesteld om uw verklaringen te staven hebben uiteraard weinig of geen bewijswaarde. U verklaart dat het document werd ondertekend door de rector van de universiteit en diens assistent, maar de authenticiteit van de handtekeningen kan onmogelijk worden geverifieerd. Bovendien gaat het om een kopie, wat het document vatbaar maakt voor manipulatie en waardoor de bewijswaarde verder teniet wordt gedaan."* Verzoeker voegt aan het verzoekschrift een document dat zijn ontslag aan de universiteit zou staven (stuk 3). Ter terechtzitting legt hij het originele document, opgesteld op 29 mei 2019, neer samen met een vertaling.

Verzoeker toont evenwel op geen enkele wijze aan dat de ontbinding van zijn arbeidscontract automatisch het verlies van zijn verblijfstitel met zich meebrengt, zoals hij beweert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de artikelen 17 en 22 van *Loi n° 8-11 du 21 Joumada Ethania 1429 correspondant au 25 juin 2008 relative aux conditions d'entrée, de séjour et de circulation des étrangers en Algérie*". Artikel 17 van deze wet heeft echter enkel betrekking heeft op de documenten die men moet kunnen voorleggen opdat men een verblijfsvergunning kan bekomen en handelt niet over de intrekking van de verblijfsvergunning. Artikel 22 van dezelfde wet stelt weliswaar dat een verblijfskaart kan ingetrokken worden, doch slechts wanneer *definitief* is vastgesteld dat de voorwaarden voor de toekenning niet langer vervuld zijn. Nog volgens hetzelfde wetsartikel beschikt de betrokkene in voorkomend geval evenwel over een termijn van 30 dagen (eenmalig verlengbaar met maximum 15 dagen) vanaf de kennisgeving van de beslissing om het land te verlaten, een periode waarin men dus het nodige kan doen om zijn situatie te regulariseren (dit door bijvoorbeeld nieuw werk te vinden). Aldus blijkt niet dat het loutere feit dat men niet langer tewerkgesteld is zonder meer tot gevolg heeft dat men *onmiddellijk*, zoals verzoeker lijkt te suggereren, het land wordt uitgezet of de verblijfsvergunning definitief verliest. De Raad merkt hierbij nog op dat, zoals hoger reeds gesteld, op basis van artikel 22 van voornoemde wet een verblijfskaart kan ingetrokken worden wanneer definitief is vastgesteld dat de voorwaarden voor de toekenning niet langer vervuld zijn. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op basis van zijn tewerkstelling als universitair docent aanvankelijk tijdelijke verblijfsvergunningen in Algerije kreeg, eerst voor drie maanden, daarna met een geldigheidsduur van twee jaar (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Artikel 16 van voornoemde wet bepaalt inderdaad dat in principe een verblijfskaart wordt afgeleverd met een geldigheidsduur van twee jaar, die bestemd is voor studenten en werknemers, en dat in het geval van buitenlandse werknemers de geldigheidsduur van hun verblijfskaart de geldigheidsduur van hun arbeidsvergunning niet kan overschrijden. Zo uit het voorgaande kan worden besloten dat verzoekers tewerkstelling in het verleden inderdaad steeds een voorwaarde is geweest voor de toekenning en verlenging van zijn tijdelijke verblijfsvergunningen van twee jaar, lijkt dit echter sinds 2014 niet meer het geval te zijn. Verzoeker verklaart immers dat hij in 2014 een verblijfsvergunning kreeg die tien jaar geldig was (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Artikel 16 van voormelde wet noemt als enige voorwaarde voor het verkrijgen van een dergelijke verblijfsvergunning voor tien jaar het onafgebroken en legaal verblijf in Algerije voor een periode van zeven jaar of meer. Het is niet omdat verzoeker zijn arbeidscontract zou ontbonden hebben dat deze voorwaarde van onafgebroken en legaal verblijf niet langer vervuld is. Ook het feit dat verzoeker sinds 19 maart 2019 Algerije heeft verlaten, heeft op zich niet het verlies van zijn verblijfstitel tot gevolg. Artikel 21 van voornoemde wet bepaalt immers dat een vreemdeling zijn verblijfsrecht pas verliest wanneer hij langer dan een jaar onafgebroken buiten het Algerijnse grondgebied verbleven heeft, wat *in casu* niet het geval is. In acht genomen wat voorafgaat, slaagt er verzoeker er ook met de uiteenzetting in het verzoekschrift niet in de Raad ervan te overtuigen dat hij momenteel in Algerije niet langer over een geldige verblijfstitel beschikt.

2.9. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij in Algerije een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie dan wel dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct het volgende overwogen: *“U haalt namelijk geen elementen aan die hierop wijzen. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin een goed leven hadden in Algerije. De problemen of ongemakken die u in Algerije ervoer bleven beperkt het verstoren van uw lessen in de paar weken van onrust in februari-maart 2019, de manifestaties waarvan u getuige was, en de afgunstige reacties van uw Algerijnse collega’s op uw voordelig contract op de universiteit. Dergelijke zaken zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.”*, vaststellingen en overwegingen welke in het verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht en dienvolgens door de Raad worden overgenomen. Aangezien verzoeker aldus op geen enkele wijze aantoonst dat hij in Algerije in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.10. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Hoger werd reeds uiteengezet waarom de kopieën van twee oproepingsbrieven van de Interne Veiligheid van Palestina, de kopie van een attest van lidmaatschap bij Fatah dd. 7 mei 2019, de kopieën van drie foto’s van verzoekers verwonde grootmoeder en de drie artikels in verband met de situatie in Gaza niet nader dienen te worden onderzocht. De gevolgen van de ontslagbrief werden reeds onder punt 2.8. besproken. De kopie van de *‘notification of residency’*, samen met de verschillende “residence certificaten” en de foto’s die ter terechtzitting werden neergelegd is hoogstens een indicatie dat verzoekers echtgenote en kinderen zich momenteel in Rafah bevinden. De documenten zeggen echter niets over de werkelijke, actuele verblijfsstatus van verzoeker en zijn gezin in Algerije. De overige documenten bevestigen enkel verzoekers identiteit, herkomst, UNRWA-registratie, huwelijk, gezinssamenstelling, scholingsgraad en reisweg naar België, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.12. Waar verzoeker voorts artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven bij artikel 16 van het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In de mate hij daarnaast meent dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van het verbod op willekeur, kan dit verwijt bij ontstentenis van enige toelichting niet in aanmerking worden genomen.

2.13. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.15. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER